

Starozgodovinski pomenki.

BELINO. AVG. SAC.

Na Cigulni blizo Celovca. Eichorn Beitr. Thl. I. str. 56.

APOLLINI. BELENO. AVG. IN. HON. itd.

V Ogleji. (Gruter Inscrip. stran 36. n. 2.)

Razložil Davorin Terstenjak.

Iz rokopisa: »Kdo so bili Noričani in Panonci, Kelti ali Slovenci?«

Luč in toplota ste nar večji dobrotnici človeka; zato soljudstva naj starejših časov skazovale luči božjo čast. In iz tega razloga najdemo sabejske življe v vsih starodavnih basnih, pa v parzičkem in slavenskem basnoslovju imajo ti življi svoje središče. Zména luči s tēmo se je zdela peltenemu človeku (Sinnenmenschen) v njegovi domišli kakor borba dvojih nasprotnih bitij.

V parzičkem basnoslovju najdemo Ormuzda kakor naj višji načelnika luči, Ahrimana pa, kakor nasprotnega načelnika tēme. Slaveni so za načelnika luči imeli Belboga, Belina, za načelnika tēme pa Černoboga, Čerta, Čarta. (*Monumenta Introboe. stran 62.*)

Kakor parzički Ormuzd ima svoje Izede pod seboj, tako slovenski Belin svojega Jutroboga, Marovita, Jarovita, Serovita itd., kateri so poedini zastopniki nar višjega lučjega načela. (*M. Frencl. Dissert. de Idolis Slav. 81, Ekhard. Monum. Introboe. Helmold.*) Od noričkega Belboga, Belina govori več gerških in latinskih pisateljev, kakor: Ausoni¹⁾ (*v Profess. V. 9. X, 20.*), Capitolin²⁾ (*v Maximin. 22.*), Tertulian (*Apolog. 24. in ad nationes. II. cap. 8.*) in Herodian³⁾ (*Lib. VIII. stran 377.*)

Naš slovenski Belin je mogel dozdej ne samopri nemških, temuč tudi pri nekterih slovenskih zgodovinoslovcih za keltiško božanstvo veljati. Tako je med Nemci posebno Muhar »Belina« za celtiškega Boga oglasil, in rekel, da je bil Bog železnih noriških rud (*Gesch. der Steierm. I. 175.*) In zato niso samo Muhar, temuč tudi drugi nemški učeni si prizadevali njegovo ime izpeljavati iz celtiške besede »balain«, kar po Leibnizu (*Specim. Gloss. Celt. int. Oper. Tom. V. 110. Edit. Genev.*) pomeni: železo, jeklo.

Al ta ne derži in ne bo deržala. Da bi se Belin imelo izpeljati iz »balain«, bi ga gotovo pisatelji imenovali Balainus. Tako pa ga pri gerških in latinskih pisateljih ne najdemo; ampak Belin, Bellenus, Bellinus se piše. Dalje podere mnenje Muharovo in njegovih priverženikov pristavek Herodianov, kateri naravnost pravi, da je Belin bil spodobni gerškolatinskemu solnčnemu Bogu »Apollonu«. In temu »Apollonu« je Belbog s priimenom Svetovit tudi zares spodobni bil po svojih lastovitnostih, ker je, kakor Apollo, tudi v rokah imel lók in tul (*Köcher*): »In sinistra fascem sagittarum habebat (*Papanek 170.*)« Muhar sicer piše na omenjenem mestu, stran 176, da se v francoskih pokrajinah Gascogni in Dauphinei, tedaj v nekdanji domovini Celtogalov, dosti spomenikov bogu Belu posveče-

¹⁾ Ausoni je živel do leta 379. po Krist. roj.

²⁾ Capitolin je živel za cesarjama Dioklecianom in Konstantinom.

³⁾ Herodian je pisal dogodivščino od leta 180—238. po Krist. rojstvu. Učeni Wolf postavi leto njegove smerti okoli leta 240 po Krist. rojstvu. Mi hočemo tukaj samo besede Herodianove navesti, kateri pripoveduje, da je Belin bil časten od Karnov v Akvileji (Ogleji). Besede njegove se glasijo takole: »Caeterum nonnulla quoque oracula ferebantur patrii eujusdam numinis (των επιχωριου θεου) victoriam promittentia. Belinum vocant indigenae, magnaue eum religione colunt. (Βελιν θε καλονσι τουτον, σεβονσι τε υπερωδης.) Apollinem interpretantes. (Απολλωνα είναι εθελοντες.)« Pis.

nih najde, al izvirnika in poroštva za svoj izrek ne na vodi. Dvomimo zelo o resnici njegovih besed, in mislimo, da je to od Muharja postavljeno strašilo, odvrčevati slovenske zgodovinoslovce od temeljitih preiskovanj. Kolikor je nam basnoslovje celtogalsko znano, nismo še dozdej nikjer, ne med rimskimi napisi ne v bukvah tega zapopadka boga Belina našli. Je najti na nekterih galiških pri Cominges na južnem Francoskem najdenih oltarskih kamnih ime nekega božanstva Abellio, ali dvomim iz temeljitih razlogov, da je to božanstvo narodno Celtogalov bilo, ker se v kretansko-pamfilskem basnoslovju tudi najde ime božanstva »Abellius« (*Dr. Vollmer 6.*) Muhar je iz Belina napravil enkrat solnčnega boga (*Altröm. Norikum II. 24.*) pozneje pa boga noriških železnih rud. Da je Belin bil solnčni bog, podoben Apollonu, terdi očitno Herodian. To tudi poterdil Juli Capitolin Maximin (*stran 146. Na svetlo dal Salmas. Paris 1620 4.*) — Da Belin ni bilo celtiško božanstvo, priča tudi ta okoljina, ker se njegov spomenik tudi na zemlji Ambidravov najde, katerih slovensko narodnost smo mi v spisu »o Ambidravih« menda zadosti terdno dokazali. Nemoremo zapopasti, zakaj da niso dozdejni zgodovinarji, kateri so o Noriku in Panonii pisali, bolj se ogledovali po celtiškem basnoslovju. Celtiški solnčni bog se je imenoval Grannawr (*Vollmer stran 568.*), in mi smo zares tri spomenike njemu posvečene našli, pa ne v Noriku, v Panonii ali pa v Resii in Viudelicii, ampak enega v Rimu, kjer je bilo hranišče vsih božanstev od Rimljanov premaganih narodov, družega pa v vesi Lauingen, rodnem mestu Alberta Velikega, in v gradu Phinigiacum⁵⁾, kateri napisi tudi imajo rimsko tolmačenje pristavljeno in sicer se glasijo takole: APOLLINI GRANNO, DEI APOLLINIS GRANNI, APOLLINI GRANNO. M. Ulpus Secundus T. Leg. III. Italic. cum signo argenteo V. S. L. L. M. (*Glej: Inscriptiones sacrosanctae Vetustatis. Ingotstadii in aedibus P. Apiani 1534, pag. CCCXVI. in CCCXXIX.*) Ker je solnce pri vsih narodih občeljubljeno božanstvo bilo, je zares čudno: zakaj se noben spominek celtiškega solnčnega boga Granna v Noriku ne najde. Ko bi Noričani Celti bili, bi gotovo jezer imen po Grannu na kamnih stalo. Mi pa nismo tako srečni bili le enega najti, Belicius, Belinus, Belecus, Belina, Belicina, Belia pa stoji skoro na vsakem kamnu, kakor tudi polatinčenih Albanov, Candidav, Albinov je sila dosti. Grannavr pomeni v celtiškem jeziku »dolgotrasast« in imena Grannus nikjer ne najdemo kakor v napisih Hispanie, Galie in Germanie. Tudi smo že omenili, da severni Slaveni Svetovita, kar nič družega ni, kakor priime boga svetlobe in luči, Belina—svetega viteza čez tēmo — so le vsikdar posvetovali preje, preden so kaj važnega spočeli. (*Glej: Scriptor. rerum germ. stran 510.*)

(Dalje sledi.)

Ozír v stare čase.

Pad Carigrada 29. majnika 1453.

(Dalje.)

Ozrimo se še na mestno zidovje in razno razdeljene vojake, ki so ga branili.

Ker je bilo naj večje prizadetje Turkov, pri vratih sv. Romana mesto napasti, torej tu začnemo in se

¹⁾ Quum frustra obsideret Aquileam Maximinus, legatos in eandem urbem misit. Quibus populus pene consenserat, nisi Menophilus cum collega restitisset, dicens: etiam Deum Bolenum per aruspices spondidisse, Maximum esse vincendum. Unde etiam postea milites iactasse dicuntur, Apollinem contra se pugnasse, nec — Maximini aut senatus, sed Deorum fuisse victoriam.

²⁾ Obe vesi ležite gor od Augsburga že na zemlji nekdanjih Celtov. Pis.

Starozgodovinski pomenki.

BELENO. AVG. SAC.

Na Cigulni blizu Celovca. Eichorn Beitr. Thl. I. str. 56.

APOLLINI. BELENO. AVG. IN. HON. itd.

V Ogleji. (Gruter Inscript. stran 36. n. 2.)

Razložil Davorin Terstenjak.

Iz rokopisa: »Kdo so bili Noričani in Panonci, Kelti ali Slovenci?«
(Dalje.)

Dalje vprašam zgodovinarje: ali niste premislili, da nikdar, o času Herodianovem pa že celo ne (170—240 po Krist. roj.) od Celtogalov v deželi Karnov ni bilo ne sluha ne duha? Boji ¹⁾ niso nikdar okoli Ogleja prebivali, ravno tako ne Tauriščani ²⁾; Skordiščani ³⁾ so stanovali med doljno Dravo, Savo in Dunajem kraj Morave in po gori Mons Skardus. Tudi Ombronov ⁴⁾ nihče ne išče v primorji slovenskem, Gotine ali Kotine ⁵⁾ Tacit (*Germ. cap. 43.*) postavlja za Markomani; Bastarni in Peukini ⁶⁾ so kraj Dnestra in v gorah sedmograških živeli, drugih celtogalskih narodov pa dogodivščina ne pozna takraj Rajna in Alp. Od Belina pa Herodian piše, da še so o njegovem času Karni (indigenae) ga pobožno častili.

Celtomanske pisatelje vprašam dalje: kako je to, da se na noriških in panonskih kamnih nobeno lastno ime po kakšnem celtogalskem bogu, in zakaj se noben spomenik v čast kakšnega celtogalskega boga postavljen ne najde?

Caesar (*de bello gall. VI. 17.*) omeni več celtogalskih božanstev, ali on je vse po gerškem in latinskem basnoslovju prekroutil. Neki učeni so se trudili (*glej: Memoires de la Societe des Antiquaires, Th. I. pag. 110.*) najdenje gerških in rimskih bogov v Galii tako si razložiti, da so jih morebiti Gali iz Grecie in Italie se poverivši seboj prinesli. Ali to je krivo mnenje. Caesar, kateri je Gale težko težko premagal, je bil prebrisane politike in je začel z vsimi močmi slobodoljubivi narod gališki porimizirati. To je Rimljan povsod storil in tudi v Noriku in Panonii najdemo narodne bogove v latinsko prestavljene kakor Tertula, boga tert v Vitumna, Belina v Apolona, in našo indoslavensko Apio v Izido itd.

Ti od Caesara imenovani gališki bogovi so brez dvombe tudi v latinsko basnoslovje prekroutil. Caesar, kateri si je prizadeval rimsko moč povišati na nar večji stopnjo, je hudo ravnal s premaganimi narodi in od njega premaganemu noriškemu in panonskemu Slovencu še je ostalo njegovo ime za pomen Caesarsja, kakor severnoslavenskim narodom ime njihovega premagavca Karla za pomen kralja.

Resnično je moje terdenje, zakaj v dogodivščini slavenske deržavne sostave, ktera je pri vsih bila zmiraj ljudovladna, zastonj išemo tega imena, kakor tudi v slavenskem jeziku zastonj korenike besed cesar in kralj. Beseda car je prišla iz semitičkega jezika po Skitih, Sarmatih in Tartarih v slavenski jezik, (primeri Nebukadnecar, Baltacar itd.)

Pa da Celtomane do jasnega prepričam, da Noričani in Panonci nikdar niso bili Kelti, jim iz Lukana

¹⁾ O Bojih glej: Strabo VII. Caesar bell gall. I. c. 28. VII. c. 9., Tacit. germ. 28. 42.

²⁾ Od Tauriščanov govorijo: Strabo I. IV., Polyb. lib. II. c. 28. 30.

³⁾ O Skordiščanih beri: Strabo V. VII. Justin I. XXXII. c. 3., Appian Illyr. c. 3.

⁴⁾ O Ombronih glej: Livi I. XXXIV. 46.

⁵⁾ O Gotinih piše izvrstno Dieffenbach II. 217—218.

⁶⁾ Zavoljo narodnosti Bastarnov še je borba med učenimi. Dio Cassi jih ima za Trake (XXXIV. 73.), Appian za Gete (Exc. Peiresc. 562.), Livi za Galle (XLIV. c. 26. 29.)

(*Lucani Phars. l. 444.*) navodim troje imen celtiškimi naravnih božanstev, nimir: Teutates, Esus, in Taranis. O pomenu teh imen pa jih sporočim na Barthove pretresovanja (*stran 69—81.*) Ti bogovi so bili v gališkem bogočastju najvišji, Teutates enaki rimskemu Merkuru, Esus Marti in Taranis Jovi. Ne pozabljivi prezgodaj umerli Englež Murraj v svojem premalo poznanim delu (*History of the European languages, Edinburg 1823. I. 41. II. 20. 89. 122*) tako resnično pové: »da Kelti, Teutoni in Slaveni lastnih imen rek niso nikdar po svoji volji izmislili, da imena evropskih rek so iz besed, ktere pomenijo in izrazujejo: tekanje, gibanje, valanje, idenje, lazenje, dretje itd. nastale, primeri: Drava od »derem«, Sava od »sujem«, Bistrica od »bistri« itd., da so lastnosti in deli trupla in duha podloga osebnih imen«, primeri: Battia, Cocceus, Riturnaria, Amurio = Vulvia, Coxius, Podicitius Cucullus, Nigellio, Prsabina = (Brzavina) Caclerina itd. — »da so imena narodov in poedinih oseb nastale po imenih božanstev«, primeri: Bellinus, Bellicius, Albinus, Candidus, Verinus, Verus, Apricius, Veranus, Aries, Gavius, Peculiaris, Turonius, Martialis, Diadimianus, Velevianus, Dio Victor itd. na rimskoslovenskih kamnih v Noriku in Panonii, kakor tudi imena rimskih rodov in Jovinianus po Jovi, Martialis po Marti, Junius po Junoni, Plutarchus po Plutoni, Apollodorus po Apolloni itd., — »da so imena narodov tudi nastale po légi krajev, rek, gor, luž, polj itd., primeri: Lehi—Polaki, Ambidravi—Podravljani, Colapiani—Pokupjani; ali imena nemških narodov: Brukeri od Brook, to je, Sumpf, Marsi od Marsch, to je, Niederung, Hamavi (Chamavi) od nizonemske besede Ham, to je, Wald, Waldbewohner, Markomani, to je, Markmanen, Gränzbewohner, Gränzmänner itd. (*Glej: Alte Geographie von Ludwig Georgii II. Abth. I. Heft, pag. 188—195.*)

(Konec sledi.)

Ozír v stare čase.

Pad Carigrada 29. majnika 1453.

(Dalje.)

V drugo zapoje petelin 29. maja 1453, na dan sv. Teodozie, in boj se prične, pa takrat ga ni veliki top naznanil. Da bi Greke vtrudil, pošle Mohamed, ko se prvi zor zaznava, novince svoje armade v boj; jedro pa za naskok priderži. Od obeh strani so se junaško bili; Turkov je več padlo od Grekov.

Ko se dan naredi, se je vidilo celo mesto obdano od dolge verige, vojaški krik se je do nebes razlegal, vsi topovi so bili na enkrat zažgani, in na enkrat se je pričel naskok na suhem in v luki.

Dvé uri je terpel boj, brez da bi bili Turki kaj opravili. Sultan je vojake zdaj prijazno opominal in zdaj jim žugal z železnim kijem. Kamni so leteli s turnov na naskakvajoče in jih pobijali; gerški ogenj je v morje ferčal in pod vodo gorel; lestvice so se na lestvah lomile, krogle na kroglih drobile, črni oblak smodnika je mesto in sonce pokrival. Cesar je na konju sedel in svoje opominal z besedo in djanjem.

Sedaj rani krogla Giustiniani-a; on prosi cesarja, da bi mu dovolil na barko stopiti in rano obvezati. Cesar ga opomina, male rane ne porajtati; Giustiniani pa ni ubogal. »Kam? kam?« ga vpraša cesar. Tje — odgovori Giustiniani — kjer sam Bog Turkom pot odpira, in hiti v Galato, pozabivši pridobljene slave in prihodnjega zaničevanja.

Ta prigodba Greke silno ostraši in jim vso serčnost vzame. Sagonos-pasa, ki je to dobro vidil, svojim Ja-

gnoji in sadike po tem veliko hitrejši in čverstejši rasejo.

Gnojica je tedaj v tem enaka drugim pripomočkom, ki se zoper zemeljne bolhe svetujejo, da rast sadik pospeši in da naglo odrasejo naj nevarniši dôbi; zraven tega pa ima še to dobro, da bolhe pokonča.

Da jih pa res pokonča, se vsak lahko prepriča. Če, kakor smo rekli, varno poškropi na vertu gredo, kjer je zelje, salata ali kaj tacega vsajenega, kar je včasih vse živo bolh, bo vidil, da v malo urah ne bo ne ene bolhe več, v dvéh dnéh pa so sadike veliko močnejši in večji.

Starozgodovinski pomenki.

BELINO. AVG. SAC.

Na Cigulni blizo Celovca. Eichorn Beitr. Thl. I. str. 56.

APOLLINI. BELENO. AVG. IN. HON. itd.

V Ogleji. (Gruter Inscip. stran 36. n. 2.)

Razložil Davorin Terstenjak.

Iz rokopisa: »Kdo so bili Noričani in Panonci, Kelti ali Slovenci?« (Konec.)

Posebno so stari Indianci na važnost imena gledali. Wiese (II. S. 367. 395.) piše: »Kakošno ime se ima otroku dati, je pri Hindih veliko važna reč. Izvolijo večidel ime kakšnega boga ali kakšne boginje. Da se je otroku ime kakšnega boga dalo, je po mislih Hindov velika zasluga. Včasih dajejo otrokom tudi imena cvetlic ali drevce, na priliko: limbara, rože, palme itd.« V Menutovih postavah (*Gesetze Memus IX. 12, 13*) stoji: »Mladeneč naj si vzame za ženo deklico, ktere podoba je brez madeža, ktere ime je prijetno, hod ljubeznjiv, kakor hod flaminga ali mladega slona, ktere lasje in zobje so čedni in truplo polno sladkosti«.

Ravno to skerbljivo in imenih najdemo pri severnih Slavjanih; omenim le imen Bogoslav, Vilomir, Radoslav, Jaroslav, Bogomil, Bogohval, Badegost, ktera so bila občinska in vsa iz častja božjega prejeta. Tudi druga mila in sladka imena je dajal Slaven svojim otrokom, primeri imena: Lepa, Lapon (na rimskih kamnih po Gorenskem Veponius), Draga, Dragomira (na rimskih kamnih polatinčena Gracilla), po drevesih in cvetju: Jela, Jelica, Dub, Dubna (ime DVBNA se na rimskih kamnih pogosto najde; glej: *Muhars Gesch. d. St. I. 428*), Ruža, Kwětoš, Kwětava, Cvetko, ktera imena so na rimskih kamnih vsa v Florus, Florianus polatinčena itd.

Če so gori navedene besede učenega Murraya resnične, in da so, priča zgodovino- in jezikoslovje in vsakdanja skušnja, zakaj se tedaj na noriških in panonskih kamnih nobeno ime »Tartanius«, »Esus« ali »Esius«, »Teutatus« ali »Teutatus« ne najde?

Poslednjič še vprašam zgodovinoslovce: ali niso premislili, da okoli Ogleja nikdar niso Celti prebivali, razun edine naselbine, od ktere Livi piše *). Pa to naselbino je slavenski živelj poslovenul v teku časov. Ta naselbina je storila, da so slovenski Japidi postali zmešan narod (Mischlingsvolk), od kterih klasiki pišejo, da so celtogalsko orožje nosili in se tetovirali (malali). Ti celtogalski značaj je še dnešnji den v stanovnikih Krasa najti, in vredno bi bilo, da bi kakšen domorodec to reč dobro pretuhtal. Kelti tedaj niso prvi sta-

novniki okrog Ogleja bili, ker so se šele v letu 186 pred Krist. tam naselili, mi pa že slavenske Panonce ob Herodotovem času v Primorju najdemo.

Če pa Keltomanski pisatelji niso s takšnimi dokazi zadovoljni in hočejo vse s telesnimi očmi viditi, naj jim tudi to bo dovoljeno. Ali, ker predrago pride k časopisu slike (podobšine) prilagati, jih moramo v knjižnice sporočiti in prositi: naj v bukvah »Mémoires de l'Académie celtique Th. I., stran 176 itd.« pogledajo obraze celtiških božanstev, in nošo starih Celtov z dolgimi hlačami (braccae), in naj z unim prispodobijo obraze noriških in panonskih božanstev v indoslavenskih Avatarih, in stare Noričane in Panonce v platnenih bregušah, kakor jih štajarski Šavnčari še dnešnji den nosijo, v Muharovi dogodivščini Štajarski zv. I., in prepričan sim, da jim prek učenega četa bo hladna smertinosa sraga se razlila, ktera jim bo nesrečno Celtomanio za večne čase iz glave sterala.

Tudi častitega gospoda tajnika Krajskega zgodovinskega društva lepo prosimo: naj nas ne ima za Sarmate. (Glej: *Mittheilungen des hist. Vereins in Krain. VII. Jahrg. stran 85*). Rajnemu Linhartu kaj takšnega radi odpustimo, ker on je živel o času, v kterem je kritičko zgodovinoslovje še v zibeli ležalo, — al zdaj smo že dalje prišli, kakor sta vse hvale scer vredna Valvazor in Linhart bila. Ker se visoko učeni Šafařik ni sramoval svojega nekdašnjega krivega mnenja, da so bili Sarmati tudi slovensko pleme po znanih Ovidievih besedah: »Una manus nobis vulnus opemque ferat« pred celim učenim svetom opozvati, tako tudi mislimo, da nam gosp. tajnik krajskega zgodovinskega društva naše opazke ne bode za zlo vzjel, in mi verjel, da tudi mene pri zgodovinskih preiskovanjih ne vodi samo narodni čut in ljubezen do Slovencev, temuč iskrena želja do luči in resnice priti. Jaz imam pred seboj močno protivno terdnjavo in sim dozdej edini bojovnik proti silni vojski; zna tedaj lahko biti, da marsiktera pušica čez svoj cilj zleti, ali mislim, da sim razun lahkih pušic tudi terdne Ariete nastavil, kterim se protivna terdnjava ne bo dolgo več deržati mogla.

Zanašam se na pripomoč slavenskih učenih mož in vsih resnicoljubivih zgodovinoslovcev, naj si bodo kakšnega koli jezika, zakaj zgodovinoslovec ne smé poznati nobene narodne stranke, ampak mora z železnim piskom pisati le resnico. Elna ta je vodilo in pravilo moje.

Mnenje Šafařika o zgodovinskih spisih Terstenjakovih.

Zanimivo bode našim bravcem zvediti, kako preslavni g. Šafařik, ktereга beseda je o tacih zadevah važna in veljavna, sodi o zgodovinskih preiskavah, ktere visokoučeni g. prof. Terstenjak v »Novicah« svetu razodeva. Gosp. profesor je prejel unidan od g. Šafařika pismo, in na našo prošnjo: naj nam dovoli letó natisniti, nam je prijazno privolil natis, ktereга častitim bravcem v sledečem podamo. Takole se glasi:

»Visokočastiti gospod! Z veseljem poterdim prejem Vaših zgodovinskih spisov o starih Slovencih, ki mi jih Vi in gosp. vrednik »Novic« blagovoljno pošiljata. Iskreno se Vam zahvalujem za ti dragoceni dar. Saj veste, da tudi jez sim v svojih slavenskih starozitnostih (1837) naj stareji nam znane stanovavce med deželami beneškega zatoka in tatranskih gôr za Slavene naznanil; al zoper to mnenje so se vzdignili nekteri zgodovinoslovci, sosebno nemški, in poslednjič tudi gosp. Wietersheim v svoji knjigi: »Vorgeschichte deutscher Nation, Leipzig 1852«. Vendar me ti možje s svojimi dokazi niso prepričali, da bi odstopil od svojega mnenja. Za tolikanj več me veseli, da tako vredni preiskovavci, kakor ste

*) *Bodem anno (urbis conditae 566, a. Ch. 186) Galli transalpini transgressi in Venetiam sine populatione aut bello haud procul inde, ubi nunc Aquileja est, locum oppido condendo ceperunt.* (Livius Lib. XXXIX. c. 23.)